

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 7/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WALTZ PROPERTIES LIMITED, 29 Throgmorton Street, Londýn, Anglicko, EC2N 2AT, zastúpenej Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marian Masarik, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 24 C 145/2011 zo 16. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WALTZ PROPERTIES LIMITED **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WALTZ PROPERTIES LIMITED (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 C 145/2011 zo 16. augusta 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. novembra 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že spoločnosť AUTO-AZ s. r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), ako postupca a sťažovateľka ako postupník uzavreli 14. februára 2008 zmluvu o postúpení pohľadávky v znení dodatku č. 1 zo 7. februára 2011 (ďalej len „zmluva“).

V bode 2.3 zmluvy sa sťažovateľka a žalobkyňa dohodli v súlade s ustanovením § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka na tom, že pohľadávky sťažovateľky voči Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), ktorých postúpenie je predmetom zmluvy, bude vymáhať žalobkyňa sama vo svojom mene a na účet sťažovateľky.

Žalobkyňa žalobou z 8. septembra 2011 uplatnila voči žalovanej právo na zaplatenie jednej z pohľadávok postúpených zmluvou, a to v intenciách vyplývajúcich z bodu 2.3 zmluvy.

Žalobkyňa 22. februára 2016 doručila okresnému súdu podanie, ktorým navrhla, aby do konania vstúpila namiesto žalobkyne sťažovateľka v zmysle § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Zároveň 22. februára 2016 sťažovateľka doručila žalovanej oznámenie o postúpení pohľadávok z 19. februára 2016, čím došlo k tomu, že sťažovateľka preukázala žalovanej postúpenie pohľadávky tvoriacej predmet súdneho konania, a to v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka. O existencii oznámenia a o jeho doručení žalovanej okresný súd nevedel, keďže tieto skutočnosti neboli účastníkmi konania, ale ani sťažovateľkou okresnému súdu oznámené.

Sťažovateľka podaním z 30. júna 2016 oznámila okresnému súdu, že súhlasí s tým, aby vstúpila do konania namiesto žalobkyne.

Uznesením okresného súdu č. k. 24 C 145/2011-545 zo 16. augusta 2016 bolo rozhodnuté, že sa nepripúšťa, aby z konania vystúpila žalobkyňa a aby na jej miesto vstúpila sťažovateľka ako nová žalobkyňa.

Proti uzneseniu nebolo v zmysle § 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku prípustné odvolanie.

Dňa 23. februára 2016 došlo k vyhláseniu konkurzu na majetok žalobkyne. Zrejme z tohto dôvodu okresný súd uznesenie zo 16. augusta 2016 doručil správcovi konkurznej podstaty žalobkyne JUDr. Erikovi Bilskému (ďalej len „správca“) a následne aj sťažovateľke.

Vyhlásením konkurzu sa prerušujú konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu. V danom prípade sa súdne konanie netýka majetku podliehajúceho konkurzu, pretože žalovaná pohľadávka nie je majetkom podliehajúcim konkurzu. Uzavretím zmluvy sa novým majiteľom pohľadávky uplatňovanej v konaní stala sťažovateľka, čo znamená, že táto pohľadávka prestala byť majetkom žalobkyne.

Po uzavretí zmluvy žalobkyňa (v súlade so zmluvou) pristúpila k vymáhaniu pohľadávky vo svojom mene, avšak už na účet sťažovateľky (ide o prípad tzv. tichej cesie). Dňa 22. februára 2016 (teda ešte pred vyhlásením konkurzu na majetok žalobkyne 23. februára 2016) sťažovateľka doručením oznámenia žalovanej preukázala postúpenie pohľadávky žalovanej v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka. Tým sa postúpenie pohľadávky stalo účinným aj voči žalovanej.

Keďže ešte pred vyhlásením konkurzu na majetok žalobkyne sa majiteľom pohľadávky uplatnenej v konaní stala sťažovateľka, zanikla tým povinnosť žalovanej plniť žalovanú pohľadávku žalobkyňi, pričom táto stratila svoje právo požadovať splnenie pohľadávky od žalovanej. Zároveň je tým dané, že žalovaná pohľadávka nie je majetkom podliehajúcim konkurzu vyhlásenému na majetok žalobkyne. Znamená to tiež, že súdne konanie sa nemohlo prerušiť zo zákona a správca nemôže byť účastníkom konania na žalujúcej strane.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka sa stala preukázateľne majiteľom žalovanej pohľadávky, čo zakladá jej právny záujem na výsledku konania a na jej vstupe do konania. Okresný súd sťažovateľku do konania nepripustil napriek tomu, že sám návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania doručil žalovanej. Preto hoci okresný súd nemal v čase vydania uznesenia za preukázané, že došlo k doručeniu oznámenia sťažovateľky žalovanej, na druhej strane musel vedieť, že postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené (preukázané) v zmysle § 530 Občianskeho zákonníka tým, že okresný súd sám doručil návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania žalovanej.

V prípade tichej cesie je skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv, o ktorých sa koná (§ 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku), až preukázanie postúpenia pohľadávky dlžníkovi, k čomu v danom prípade došlo až po začatí súdneho konania.

Podľa presvedčenia sťažovateľky okresný súd porušil jej označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru. Nepripustením vstupu sťažovateľky do konania na miesto žalobkyne jej bola okresným súdom odňatá možnosť uplatňovať v súdnom konaní pohľadávku, ktorej je majiteľom.

Okresný súd je toho názoru, že vstup sťažovateľky do konania namiesto žalobkyne neprichádzal do úvahy preto, že k uzavretiu zmluvy došlo pred začatím konania. Podstatné ale je, že uzavretie zmluvy v prípade tichej cesie podľa § 530 Občianskeho zákonníka nie je skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv, o ktorých sa koná.

Podľa ustálenej judikatúry relevantnou skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv, o ktorých sa koná, je v takomto prípade až doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky dlžníkovi (žalovanej). To platí preto, že až doručením tohto oznámenia sa postúpenie stáva účinným voči dlžníkovi (žalovanej) a až v tomto momente prechádza právo vymáhať žalovanú pohľadávku na postupníka (sťažovateľku). Rozhodujúcou skutočnosťou, na základe ktorej došlo k prevodu práva vymáhať pohľadávku voči žalovanej, nebolo teda už uzavretie zmluvy (pred začatím konania), ale až doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej ako dlžníkovi.

V uvedených súvislostiach sťažovateľka odkazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (najmä sp. zn. 29 Odo 1456/2005).

Vzhľadom na dosiaľ uvedené je podľa sťažovateľky zjavné, že okresný súd neuvažoval správne, keď za skutočnosť, na základe ktorej došlo k prevodu práv, o ktorých sa koná, považoval zmluvu. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že aj žalobkyňa vo svojom návrhu na vstup sťažovateľky do konania označila zmluvu za takúto skutočnosť. Hoci žalobkyňa považovala za skutočnosť, na základe ktorej došlo k prevodu práv, už zmluvu, okresný súd mal v zmysle princípu *iura novit curia* vedieť, že takýto právny názor žalobkyne nie je v zmysle ustálenej judikatúry správny a že takouto skutočnosťou v prípade tichej cesie zmluva byť nemôže.

Za daných okolností mal podľa sťažovateľky okresný súd skúmať, či v priebehu konania nastala skutočnosť, s ktorou právne predpisy v prípade tichej cesie spájajú prevod práv, o ktorých sa koná, a že takouto skutočnosťou bolo oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanej. V danom prípade došlo k doručeniu oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej až po začatí konania, a to najprv zo strany žalobkyne a neskôr aj zo strany okresného súdu, ktorý žalovanej doručil návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania. Tým, že okresný súd doručil návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania žalovanej, sa žalovaná dozvedela, že pohľadávku tvoriacu predmet konania si môže uplatňovať už len sťažovateľka. Tohto faktu si mal byť vedomý aj okresný súd, keďže sám dal návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania doručiť žalovanej.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„a) základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.08.2016, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 24C/145/2011, porušené boli.

b) *Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.08.2016, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 24C/145/2011, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

c) *Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu, a to v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Z prípisu právneho zástupcu sťažovateľky (totožného s právnym zástupcom sťažovateľky v konaní vedenom ústavným súdom) z 19. februára 2016 adresovaného žalovanej a doručeného jej 22. februára 2016 označeného ako „*Oznámenie o postúpení pohľadávok*“ inter alia vyplýva, že „*Postupca a postupník sa dohodli, že postupca bude vymáhať postupované pohľadávky sám vo svojom mene a na účet postupníka. Postupník sa však rozhodol prísť k vymáhaniu pohľadávky sám a preto aj v dotknutých súdnych konaniach podal návrh na zmenu účastníka na strane žalobcu.“*

Z podania právneho zástupcu žalobkyne (totožného s právnym zástupcom sťažovateľky v konaní vedenom ústavným súdom) z 19. februára 2016 adresovaného okresnému súdu k sp. zn. 24 C 145/2011 a doručeného mu 22. februára 2016 označeného ako „*Návrh na vstup nového účastníka do konania namiesto žalobcu*“ inter alia vyplýva, že žalobkyňa predkladá okresnému súdu zmluvu zo 14. februára 2008 vrátane dodatku č. 1 zo 7. februára 2011. Ďalej podľa § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku navrhuje, aby do konania namiesto žalobkyne vstúpila na jej miesto sťažovateľka, keďže zmluvou došlo po začatí konania k právnej skutočnosti, s ktorou právne predpisy spájajú prevod pohľadávky tvoriacej predmet konania.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 24 C 145/2011-545 zo 16. augusta 2016 vyplýva, že sa ním nepripustilo, aby z konania vystúpila žalobkyňa a aby na jej miesto vstúpila sťažovateľka ako nová žalobkyňa. Podľa zistenia okresného súdu uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 K 43/2015 zo 16. februára 2016 bol vyhlásený konkurz na žalobkyňu, pričom uznesenie bolo uverejnené v Obchodnom vestníku 23. februára 2016.

Správca 8. augusta 2016 doručil návrh na pokračovanie v konaní napriek vyhláseniu konkurzu. Podľa názoru okresného súdu za rozhodujúcu skutočnosť treba považovať, že konanie začalo doručením žaloby 8. septembra 2011. Z toho vyplýva, že k právnej skutočnosti, s ktorou sa spája prevod práv, o ktorých sa koná (k postúpeniu pohľadávky), došlo ešte pred začatím konania. Žalobkyňa nepreukázala, že k prevodu alebo prechodu práva došlo po začatí konania. Na tejto skutočnosti nič nemení ani dohoda zmluvných strán podľa § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda to, že žalobkyňa ako postupca bude vymáhať pohľadávku tvoriacu predmet konania vo svojom mene a na účet sťažovateľky. K procesnému nástupníctvu dochádza totiž len vtedy, ak k singulárnej, prípadne univerzálnej sukcesii došlo po začatí konania. Ak k nej došlo pred začatím konania, zmenu v okruhu subjektov nie je možné v zmysle ustanovenia § 80 Civilného sporového poriadku vykonať.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka je presvedčená, že k prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy na ňu došlo až po podaní žaloby, a to vo chvíli, keď doručila žalovanej oznámenie o postúpení pohľadávok (22. februára 2016), a preto nemôže podľa nej obstať právny názor okresného

súdu, ktorý zmenu účastníkov konania na žalujúcej strane nepripustil preto, že podľa neho k prevodu práv došlo ešte pred podaním žaloby.

Okresný súd považoval za rozhodujúci moment uzavretie zmluvy a keďže k tomu došlo pred podaním žaloby, nebol daný dôvod zmenu účastníkov na žalujúcej strane pripustiť.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať viaceré skutočnosti, resp. okolnosti, o ktorých okresný súd pri svojom rozhodovaní nevedel.

Najprv treba zdôrazniť, že (ako to sťažovateľka sama uvádza) hoci doručila 22. februára 2016 žalovanej oznámenie o postúpení pohľadávok z 19. februára 2016, o existencii oznámenia a o jeho doručení žalovanej okresný súd nevedel, keďže tieto skutočnosti neboli účastníkmi konania, ale ani sťažovateľkou okresnému súdu oznámené.

Hoci žalobkyňa 22. februára 2016 doručila okresnému súdu podanie, ktorým navrhla, aby do konania vstúpila namiesto žalobkyne sťažovateľka v zmysle § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, z tohto podania nijako nevyplýva, že došlo k už označenému úkonu sťažovateľky z 22. februára 2016. Obsah podania žalobkyne teda potvrdzuje konštatovanie sťažovateľky, podľa ktorého okresný súd o existencii oznámenia o postúpení pohľadávok nemal vedomosť. Okrem toho v tomto podaní samotná žalobkyňa vyslovuje názor, podľa ktorého k prevodu práv došlo na základe zmluvy, nie teda na základe prírpisu právneho zástupcu sťažovateľky doručeného žalovanej 22. februára 2016.

K dosiaľ uvedenému treba dodať, že nešlo o akýsi nekoordinovaný postup žalobkyne na jednej strane a sťažovateľky na strane druhej, pretože obe boli v rozhodujúcom čase (22. februára 2016) právne zastúpené tým istým právnym zástupcom (zhodným s právnym zástupcom sťažovateľky v konaní vedenom ústavným súdom).

Ďalej bez významu nie je ani skutočnosť, že zo žaloby žalobkyne z 8. septembra 2011, ktorou uplatnila voči žalovanej právo na zaplatenie jednej z pohľadávok postúpených zmluvou, vôbec nevyplýva existencia zmluvy, ktorou 14. februára 2008 boli žalobkyňou ako postupcom postúpené na sťažovateľku ako postupníka viaceré pohľadávky vrátane tej,

ktorá bola predmetom žaloby. Zo žaloby preto nebolo možné zistiť, že žalobkyňa nevymáha v skutočnosti pohľadávku ako jej vlastníčka, ale ju vymáha ako osoba, ktorú tým skutočný vlastník pohľadávky (sťažovateľka ako postupník) poveril. Táto skutočnosť je ešte zvýraznená tým, že podľa žalobného petitu má žalovaná plniť priamo žalobkyni, hoci podľa zmluvy mala žalobkyňa pohľadávku vymáhať síce vo vlastnom mene, avšak na účet (v prospech) sťažovateľky. Pritom žalobkyňa takto postupovala aj napriek tomu, že zo zmluvy vôbec nevyplýva, aby išlo o tzv. tichú cesiu, teda o také postúpenie pohľadávky, ktoré podľa zhodne prejavenej vôle postupu a postupníka má zostať pred dlžníkom utajené.

Napokon ešte treba poznamenať, že sťažovateľka svoje tvrdenie, podľa ktorého okresný súd návrh žalobkyne na vstup sťažovateľky do konania doručil žalovanej, ústavnému súdu nepreukázala, ba dokonca ani len neuviedla, kedy presne malo k doručeniu návrhu žalobkyne žalovanej zo strany okresného súdu dôjsť.

Hoci sťažovateľka uznáva, že okresný súd v čase svojho rozhodovania o niektorých podstatných skutočnostiach nemal vedomosť (keďže účastníci konania, ale ani sťažovateľka určité informácie okresnému súdu neposkytli), na druhej strane je toho presvedčenia, že v rámci princípu *iura novit curia* mal okresný súd vedieť, že v zmysle ustálenej judikatúry neobstojí právny názor žalobkyne tvrdiacej, že k prevodu práv došlo momentom uzavretia zmluvy, pretože v prípade tichej cesie zmluva takouto skutočnosťou byť nemôže.

Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade prichodí riešiť otázku vzájomného vzťahu medzi sťažovateľkou akcentovaným princípom *iura novit curia* na jednej strane a princípom *vigilantibus iura scripta sunt* na strane druhej. Ide teda o vzájomný pomer princípu, podľa ktorého súd je povinný poznať právo a princíp, podľa ktorého účastník konania (strana) má byť bdely a aktívny pri ochrane vlastných práv.

Vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu (ktoré sú podrobne uvedené), je ústavný súd toho presvedčenia, že pochybila predovšetkým žalobkyňa (ale tiež aj sťažovateľka), a to tým, že viaceré rozhodujúce skutočnosti spôsobilé kvalifikovane ovplyvniť právny záver okresného súdu mu neoznámila, ale najmä nezdôraznila z nich vyplývajúci možný právny záver týkajúci sa správneho posúdenia momentu, kedy

k prevodu práva malo dôjsť. Stalo sa tak i napriek tomu, že tak žalobkyňa, ako aj sťažovateľka boli v konaní zastúpené advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom. Procesná pasivita zásadne sa priečiaca princípu *vigilantibus iura scripta sunt* je ešte veľmi výrazne umocnená skutočnosťou, že proti uzneseniu okresného súdu nebolo prípustné odvolanie, čo právnemu zástupcovi žalobkyne a sťažovateľky muselo byť vopred dobre známe.

Za uvedeného stavu dospel ústavný súd k záveru, že možnou rozhodujúcou príčinou neúspechu sťažovateľky (resp. žalobkyne) v konaní vedenom okresným súdom bola jej nedostatočná procesná aktivita vedúca k nedostatočnej informovanosti okresného súdu o rozhodujúcich skutočnostiach, nie teda porušenie princípu *iura novit curia* zo strany okresného súdu. Zároveň to znamená, že argumentáciu okresného súdu (vo svetle tých skutočností, o ktorých okresný súd objektívne mal vedomosť) nemožno považovať za arbitrárnu, ale ani za zjavne neodôvodnenú.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2017